

Tedaj uzrem v neposredni bližini nov, odprt grob. Pretrese me ob pogledu v to zevajoče žrelo, ki čaka nove žrtve. Tupatam pade s stene črv in se zarije v zemljo, ko vidi, da je prišel prezgodaj . . .

Stara ženica pristopi k meni:

„Poglejte, zdajle gredo po Lovrenčičevo Zinko! Revica, tako kmalu za očetom je morala, dasi je imela vsega dovolj! Pa je res hudo to: lani so pokopali očeta in zdaj ob letu pa hčerko!“ — „Ja, no — take so božje sodbe in nič se ne da izpremeniti,“ še dostavi žena po kratkem premolku.

Kmalu so se oglasili zvonovi. Grem k cerkvi pred velika vrata, da vidim to žalostno procesijo. In ugledam prizor, ki ga ne pozabim nikoli. Vse je bilo belo in svečano — kot pri poroki. Spredaj je nesel mlad fant križ, ves ovenčan s pentljami od belega pajčolana. Za njim pa so nesle tri belooblečene deklice lep venec z napisom: Na svidenje, draga tovarišica!

Ta napis mi je ugajal in me je potolažil. Čemu neki one otožne besede: Zadnji pozdrav in podobno, ko vendar nosimo vsi veliko upanje v duši, da se snidemo tam gori, kjer ne bo bolesti in ne tugovanja?

In potem so se vrstile trume belih deklet, za njimi duhovnik in potem krsta. Skoraj bal sem se tega pogleda, ker sem mislil, da bo vzbudil v moji že itak otožni duši sočutje in žalost, ki me bo popolnoma potrla. Pa ni se zgodilo tako! Prav nič nisem bil žalosten, ko sem uzrl belo krsto, ki se je zibala na ramenih šesterih, tudi belooblečenih prijateljic pokojnice. In sveče so gorele tako mirno in veličastno, kot bi hotele govoriti: „Čemu žalost, čemu jok, kadar se preseli čista duša k svojemu Izvoru?“

Neki svečan mir mi je legel v dušo. Ko se je izprevod uvrstil v cerkev, sem stopil tudi jaz v svetišče božje. In preril sem se skozi množico in pomočil oljkino vejico v blagoslovljeno vodo in pokropil krsto.

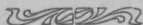
„Prosi zame, da se ločim tudi tako čist odtod,“ sem vzdihnil v srcu.

Na pokopališču so zapeli pevci: Jamica tiha, kotiček miru . . .

Donelo je v megleno jesensko ozračje. In potem je zagrmela zemlja in zabobnelo je v jami in množica je zaihtela. Jaz pa sem blagroval srečno dušo, katere telesno bivališče bo čakalo tu tako čisto svojega poveličanja.

Ko so ljudje odšli, sem videl klečati ihtečo mater na vlažni zemlji. In okrog nje brate in sestre pokojnice . . . In takrat mi je postalo jasno, zakaj ni na grobu očetovem ne vencev ne lučic: prevelika žalost je bila v srcih — zato niso šli k očetu, ker so se poslavljali od njegove hčerke . . .

Gnjevoš.

Jesenske rože.

Jesenske rože v gredi
mi včeraj razcvetele so,
na jug tja daljni ptičke
že včeraj odletele so.

In jutri morebiti
že debel sneg zapade,
in jutri morda dolgčas
se že v moj stan prikrade.

Bogumil Gorenjko.

